

A Maradjhűtcában

Nyugatberlinben a Maradjhűtcában pizzát vacsoráztam egy étterem előtt ahol még négy vagy öt asztalka állt, mind üresen talán mert csöpögött a fekete eső, de maga a helyiség oly zsúfolt volt hogy még egy gombostűt sem lehetett volna elejteni ott.

Egyszer csak megállt egy aprócska pincér asztalom mellett: „Góliát úr, nemde?“, igenlő válaszomra eléem rakott egy levelet és míg böngésztem a címzést, a forró sajtos-paradicsomos-kolbászos pizzát a képeembe nyomta. Felugrottam – a vendéglőből a csűrhe

röhögve kitódult, még tapsoltak is, „Brávó, Dávid!“ – kiáltotta egy kis csaj, „Szaladj, Dávid!“ – sikította egy másik. Mire szememből kitöröltem a csípős zaftot, már a második sarkon is túl volt a fürge pincérke, s a tulaj a visszafojtott nevetéstől enyhén pukkadozva kért elnézést és hozta a kárpótlás-pizzát, én meg azon tűnődtem, hogy mindig is a kicsik csúfoltak meg, csúzlival lőttek rám és rendszerint lesből vagy hátulról míg én a karddal ott álltam vívásra készen, fair hülye – futó vadlóról lerágja fehér csontig a húst a sáska, mennyi de mennyi istenem – egyetlen pompás Góliátra hány Dávid száll éhesen.

Az új pizzának alig láttam neki a maradjhűtcai vendéglő előtt duplaéhesen mint mindig amikor valami szörnyűség történik velem, és máris megállt előttem egy másik aprócska alak, nem pincéruhában, hanem gitárral, rögtön verni kezdte a gyér esőben és rám hunyorított, „Góliát úr“ – mondta –, most Önnek játszom,

és Ön majd fizet, jó?" Valami zsoldárt
pengetett de kétértelmű szöveggel
és egyre közelebb merészkedett
az asztalomhoz, hol dermedten ültem
pimaszságától lenyűgözve – kalapját
elém nyújtotta és míg zsebeimben
kotorásztam pénzért, másik kezével
képeembe akarta nyomni megint
a pizzát, de most elkaptam a karját,
s hátracsavartam. Élesen felüvöltött,
megütni se volt időm, mert a csűrhe
kitódult és fenyegetőn körülvet,
bábéli zűrzavar támadt, kilenc nyelven
gyaláztak, köztük magyarul is persze,
„Ilyen kis embert mer bántani, ronda
lakli!” – bömbölt egy patikus küllemű,
„Egy koldust – mondta a másik –, az effélék
hozzák nyakunkra a terrort!” Elengedtem
az emberkét, aki tovább üvöltött,
ezt nem úszom meg, gondoltam, de ekkor
szerencsére feltűnt egy lovasrendőr
a Maradjhútcában és tágult a kör –
roppant lovon icipicike ember,
s míg előkotortam útleveletem,
a ló pizzámba harapott – röhej
tört ki, felüvöltöttem tompán,
elkaptam a ló torkát, ám a rendőr
parittyájából halántékomra röppent

egy éles kő – kitört a tapsvihar,
előttem egy nagy ház forogni kezdett,
ott hevertem a kövön az esőben,
és tudtam hogy éhesen pusztulok el –
a hullát száz patkány rágja,
ezer légy száll dög-patkányra,
kicsi eszi a nagyot –
rossz idő jár Góliátra,
Dávidkára jó napok.

(1982)